

Sygnatura akt IV Ka 583/17 L., dnia 7 grudnia 2017 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: KPP G. RSD 1205/17, RSD 1201/17, RSD 1188/17, RSD 1216/17 i RSD 1200/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Konrad Wytrykowski

Protokolant: st. sekr. Magdalena Danek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy Ryszardy Beni

po rozpoznaniu dnia 7 grudnia 2017 r.

sprawy

1. R. Ł. (...)

syna M. i R. z domu G.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 1 października 2017 r. sygn. akt II K 1097/17

2. B. C.

syna S. i M. z domu D.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 1 października 2017 r. sygn. akt II K 1098/17

3. K. M.

syna T. i J. z domu H.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 1 października 2017 r. sygn. akt II K 1095/17

4. D. Ś. (Ś.)

syna W. i G. z domu C.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 2 października 2017 r. sygn. akt II K 1130/17

5. M. S.

syna L. i J. z domu W.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 1 października 2017 r. sygn. akt II K 1104/17

I. zmienia zaskarżone wyroki w ten sposób, że przypisane oskarżonym czyny kwalifikuje jako występki z art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i ten przepis przyjmuje za podstawę prawną wymierzonych oskarżonym grzywien,

II. w pozostałym zakresie zaskarżone wyroki utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 20 zł kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i nie wymierza im opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 583/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Głogowie orzekł w sprawie II K 1097/17 wyrokiem z dnia 1 października 2017 r. co do R. Ł., uznając go za winnego przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę grzywny oraz środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 2 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie art. 3 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez błędną wykładnię definicji „czasu trwania imprezy masowej” i nieuwzględnienie w jej interpretacji wydanych decyzji administracyjnych oraz zgłoszeń dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa ma się odbywać,

2. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie trwała impreza masowa – co jest wymogiem dla stosowania tego przepisu,
3. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.
4. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w momencie wejścia oskarżonego na stadion trwała już impreza masowa - a organizator udostępnił już obiekt uczestnikom imprezy
5. naruszenie art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „wdarciem się” na teren imprezy masowej jest również wejście przez otwartą bramę
6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony mógł usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Głogowie orzekł w sprawie II K K 1098/17 wyrokiem z dnia 1 października 2017 r. co do B. C., uznając go za winnego przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę grzywny oraz środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 2 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie art. 3 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez błędną wykładnię definicji „czasu trwania imprezy masowej” i nieuwzględnienie w jej interpretacji wydanych decyzji administracyjnych oraz zgłoszeń dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa ma się odbywać,
2. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie trwała impreza masowa – co jest wymogiem dla stosowania tego przepisu,
3. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.
4. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w momencie wejścia oskarżonego na stadion trwała już impreza masowa - a organizator udostępnił już obiekt uczestnikom imprezy
5. naruszenie art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „wdarciem się” na teren imprezy masowej jest również wejście przez otwartą bramę
6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony mógł usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Głogowie orzekł w sprawie II K 1095/17 wyrokiem z dnia 1 października 2017 r. co do K. M., uznając go za winnego przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę grzywny oraz środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 2 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie art. 3 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez błędną wykładnię definicji „czasu trwania imprezy masowej” i nieuwzględnienie w jej interpretacji wydanych decyzji administracyjnych oraz zgłoszeń dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa ma się odbywać,
2. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie trwała impreza masowa – co jest wymogiem dla stosowanie tego przepisu,
3. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.
4. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w momencie wejścia oskarżonego na stadion trwała już impreza masowa - a organizator udostępnił już obiekt uczestnikom imprezy
5. naruszenie art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „wdarciem się” na teren imprezy masowej jest również wejście przez otwartą bramę
6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony mógł usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Głogowie orzekł w sprawie II K 1130/17 wyrokiem z dnia 2 października 2017 r. co do D. Ś. uznając go za winnego przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę grzywny oraz środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 2 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie art. 3 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez błędną wykładnię definicji „czasu trwania imprezy masowej” i nieuwzględnienie w jej interpretacji wydanych decyzji administracyjnych oraz zgłoszeń dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa ma się odbywać,
2. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie trwała impreza masowa – co jest wymogiem dla stosowanie tego przepisu,
3. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.
4. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w momencie wejścia oskarżonego na stadion trwała już impreza masowa - a organizator udostępnił już obiekt uczestnikom imprezy
5. naruszenie art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „wdarciem się” na teren imprezy masowej jest również wejście przez otwartą bramę
6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony mógł usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w Głogowie orzekł w sprawie II K 1104/17 wyrokiem z dnia 1 października 2017 r. co do M. S. uznając go za winnego przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20.03.2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i wymierzył mu za ten czyn karę grzywny oraz środek karny zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 2 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie art. 3 pkt 6 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez błędną wykładnię definicji „czasu trwania imprezy masowej” i nieuwzględnienie w jej interpretacji wydanych decyzji administracyjnych oraz zgłoszeń dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa ma się odbywać,
2. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nie trwała impreza masowa – co jest wymogiem dla stosowania tego przepisu,
3. naruszenie art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.
4. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w momencie wejścia oskarżonego na stadion trwała już impreza masowa - a organizator udostępnił już obiekt uczestnikom imprezy
5. naruszenie art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „wdarcie się” na teren imprezy masowej jest również wejście przez otwartą bramę
6. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony mógł usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Legnicy na podstawie art. 34 § 1 kpk sprawy oskarżonych R. Ł., B. C., K. M., D. Ś. i M. S. postanowił połączyć do wspólnego postępowania i prowadzić pod sygn. akt IV Ka 583/17.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje okazały się zasadne wyłącznie co do zarzutu opisanego w punkcie 3) poszczególnych apelacji – zarzutu naruszenia art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.

Z prawidłowych i niezakwestionowanych w apelacjach ustaleń faktycznych wynika, że poszczególni oskarżeni, nie okazując biletów i unikając poddania się kontroli, przez niezamkniętą bramkę dla osób niepełnosprawnych weszli na teren Stadionu (...) w G. na trybunę stadionu. Dokonując subsumpcji zachowań poszczególnych oskarżonych, sąd I instancji uznał, że wyczerpują one znamiona występku z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 20 lipca 2009 r. Dokonana w zaskarżonych wyrokach prawnokarna ocena zachowań oskarżonych nie jest trafna. Strona przedmiotowa występku z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych polega na wdarciu się na teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe, albo na nieopuszczeniu takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej. Zakres pojęcia "teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe" powinien być interpretowany wąsko. Nie obejmuje on całego stadionu, całej hali sportowej czy całego terenu umożliwiającego przeprowadzenie masowej

imprezy sportowej, lecz tylko ich część sportową, na której odbywa się rywalizacja sportowa i na której nie powinni przebywać uczestnicy imprezy. Takim terenem będzie zatem murawa, na której grają piłkarze, tor po którym jeżdżą żuźlowcy, czy lodowisko, na którym odbywa się mecz hokejowy. Nie będzie nim natomiast sektor dla publiczności czy stadion lub inny budynek (teren) w ogóle (patrz Komentarz do art. 60 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych Cezarego Kąkola).

Reasumując powyższe uwagi, stwierdzić trzeba, że oskarżeni, wdzierając się na trybuny stadionu, nie zrealizowali znamion zarzucanego im występków z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 20 lipca 2009 r.

Nie sposób przy tym zaakceptować poglądu wyrażonego w apelacji (zarzut nr 5), że wejście oskarżonych na teren stadionu przez niezamkniętą bramkę dla osób niepełnosprawnych nie stanowiło "wdarcia się" w rozumieniu przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. "Wdarcie się" oznacza wejście wbrew wyraźnie wyrażonej woli uprawnionego. Nie może chyba ulegać najmniejszej wątpliwości to, iż wolą zarządzającego Stadionem było uniemożliwienie wstępu na imprezy masowe organizowane na Stadionie osobom nieposiadającym biletów wstępu lub stosownego zezwolenia. Oczywiście uzewnętrznieniem tej woli jest ogrodzenie tego obiektu i wyposażenie go w bramki.

Prawidłowo ustalone okoliczności sprawy stanowią podstawę faktyczną do przyjęcia, że oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali znamiona występków z art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Wdarli się bowiem na teren Stadionu (...) w G., na którym prowadzona była impreza masowa w postaci meczu piłki nożnej.

Z tych powodów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czyny zarzucone poszczególnym oskarżonym wyczerpują znamiona występków z art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i ten przepis przyjął za podstawę prawną wymierzonych oskarżonym kar grzywnien.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał pozostałe zarzuty apelacji obrońcy. W szczególności Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów sformułowanych w punktach 1, 2 i 4 poszczególnych apelacji sprowadzające się do kwestionowania przez obrońcę, że do popełnienia zarzuconych oskarżonym czynów doszło „w czasie trwania imprezy masowej”, a tym samym, że doszło do realizacji znamion ustawowych występków z art. 60 ust. 1 czy ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych. Nie budzi żadnych wątpliwości, że do wtargnięcia oskarżonych na trybunę stadionu doszło o godz. 16.15. Stadion był wcześniej w pełni przygotowany do przyjęcia kibiców i odbycia na nim imprezy masowej – meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami I ligi: (...) a (...). Jak wnika z ujawnionej w toku rozprawy odwoławczej notatki urzędowej (k.116), jak tylko pod stadionem pojawili się kibice (...), organizatorzy podjęli decyzję o otwarciu dla nich bramy parkingu. Tym samym o godz. 16.15, kiedy to doszło do popełnienia zarzuconych oskarżonym czynów, kibice ci zostali wpuszczeni za bramę parkingu. Tym samym słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że do popełnienia zarzuconych występków doszło już w czasie trwania imprezy masowej. Dokonując bowiem interpretacji znamienia czynu z art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, trzeba mieć na uwadze art. 3 punkt 6 tej ustawy, wedle którego ilekroć w ustawie jest mowa o czasie trwania imprezy masowej - należy przez to rozumieć okres od chwili udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej do chwili opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu. Nie budzi żadnych wątpliwości że wdarcie się poszczególnych oskarżonych na teren Stadionu (...) w G. nastąpiło w związku z imprezą masową – zaplanowanym na ten sam dzień meczem piłki nożnej oraz że do popełnienia tych czynów doszło już po udostępnieniu obiektu uczestnikom imprezy masowej. Tym samym opisane wyżej zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione. Nie mają bowiem żadnego znaczenia godziny określone w wydanych decyzjach administracyjnych oraz zgłoszeniach dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa miała się odbywać, bowiem art. 3 ust. 6 ustawy wprost odwołuje się do zdarzenia rzeczywistego, jakim jest udostępnienie obiektu.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również zarzuty obrońcy sformułowane w punkcie 6 poszczególnych apelacji dotyczące mającego wpływ na treść orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż oskarżeni mogli usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy dokonał analizy

przeprowadzonych dowodów i ocenę tę sąd odwoławczy w pełni aprobuje. W pisemnym uzasadnieniu wyroku, Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając na jakich przesłankach faktycznych oparł swoje przekonanie odnośnie do wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku, i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Sąd I instancji opisał okoliczności, dla których, dokonując ustaleń faktycznych, oparł się o zeznania świadków powołanych w uzasadnieniach zaskarżonych wyroków i nie ma potrzeby by argumenty te powtarzać.

Wobec skierowania apelacji co do całości zaskarżonych wyroków, sąd odwoławczy poddał kontroli instancyjnej również orzeczenia o karze. W ocenie Sądu wymierzone poszczególnym oskarżonym kary i środki karne są adekwatne do stopnia ich winy i społecznej szkodliwości czynów oraz spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych względów zaskarżone wyrok należało w pozostałym zakresie utrzymać w mocy.

O kosztach orzeczono w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk, zwalniając oskarżonych za opłatę za II instancję.